

Николай Лилиев

Приижда вълната на моята
скръб...

Приижда вълната на моята скръб,
нощта е студена, безродна, беззвездна,
светът е далечен, престопен и тъп,
пред някаква мисъл отровна аз чезна,
приижда вълната на моята скръб.

Мъглите изплитат невидими мрежи,
и там ще положат те мойто сърце.
Напразно в часът на безумни копнежи
ще вдигам безпомощен неми ръце,
мъглите изплитат невидими мрежи!

Но аз ще разкъсам скрепений печат
на своя затвор, непознат и позорен,
и сам аз ще бъда в огромний град,
целунал смъртта си, бездомен и морен.
О, аз ще разкъсам скрепений печат!

Пред мене морето в забрава ще тъне,
сред тая безбрежна, безтрепетна шир,
прохладна вълната сама ще разгъне
спасяващото рухо за саван и мир.
Пред мене морето в забрава ще тъне.

КРАЙ

© 1918 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7730>]